

— ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ —

Αδιαφορεί ο Πατριάρχης Ειρη

Αγαπητέ μου κ. Διευθυντά,

Στο φύλλο της έγκριτης εφημερίδας σας μηνός Μαΐου και στην στήλη των επιστολών των αναγνωστών, (σελ. 23) διάβασα την επιστολή του αγαπητού μου Κου. Χρήστου Λεβέντη, σχετικά με την κατάσταση στην Πατριαρχική Σχολή των Ιεροσολύμων, κατάσταση η οποία είναι πραγματικά τραγική, και θα ήθελα να πω κι εγώ δυο λόγια, ως Αγιοταφίτης για 41 χρόνια και ακόμη ως μέλος της Σχολικής Εφορίας της Πατριαρχικής Σχολής για 6 χρόνια.

Δυστυχώς, το πρόβλημα της Σχολής δεν είναι η έλλειψη μαθητών αλλά η αδιαφορία του Πατριάρχου (και δυστυχώς όχι μόνο του σημερινού αλλά και του προηγούμενου) για κάθε τι που αφορά την Σχολή και την λειτουργία της. Βεβαίως, θα πη κάποιος: Μα τι μας λέει αυτός ο Επίσκοπος; Πώς είναι δυνατόν, ο άνθρωπος, οποίος είναι ο κυρίως υπεύθυνος για το Πατριαρχείο γενικότερα και ειδικότερα για την λειτουργία της Σχολής, (η οποία πραγματικά είναι το φυτώριο της Αγιοταφικής Αδελφότητας) και για την επάνδρωση του Πατριαρχείου, να είναι αδιάφορος για τα προβλήματα της Σχολής;

Για να αναφερθώ πρώτα στην σημερινή κατάσταση θέλω να πληροφορήσω τους αναγνώστες σας (οι αρμόδιοι γνωρίζουν πολύ καλά την κατάσταση αλλά μεριμνούν και τυρβάζουν περί άλλων πολλών σημαντικότερων προβλημάτων), η Σχολή λειτουργήσει εφέτος χωρίς τους επί τούτου αποσπασμένους, από το Υπουργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων της Ελλάδος καθηγητές, διότι τους έδιωξε ο Πατριάρχης από την αρχή του σχολικού έτους, για κάποιο λόγο που δεν γνωρίζω, χωρίς να φροντίσει και να εξασφαλίσει εκ των προτέρων για την αντικατάστασή τους.

Πήλιν όμως, αυτή ήταν η τελευταία πράξη ενός μεγάλου δράματος που βρίσκεται εν εξέλιξη εδώ και πολλά χρόνια στους Αγίους Τόπους και που, όπως πολύ σωστά επισημαίνει ο κ. Λεβέντης, απειλεί την διάλυση της Αγιοταφικής Αδελφότητας και την απώλεια, για τον Ελληνισμό και την Ορθοδοξία των Παναγίων Προσκυνημάτων των Αγίων Τόπων, τα οποία, επί δύο χιλιάδες χρόνια τώρα, διεφύλαξαν μυριάδες Αγιοταφικών Πατέρων. Νομίζω ότι το σχόλιο που δημοσιεύσατε στην εφημερίδα σας προ καιρού καθώς και η συνέντευξή μου, δίνουν μια εικόνα της καταστάσεως και βεβαίως είμαι πάντα έτοιμος να πληροφορήσω οποιονδήποτε ενδιαφέρεται να μάθει περισσότερα για το θέμα αυτό. Επίσης θα ήθελα να πληροφορήσω τους αναγνώστες σας ότι προτίθεμαι, πολύ σύντομα, να αρχίσω εκστρατεία ενημερώσεως των ενδιαφερομένων για το θέμα αυτό.

Μαθητής

Ο σημερινός Πατριάρχης, βεβαίως, δεν έπεσε από τον ουρανό. Είναι παλιός Αγιοταφίτης. Βρίσκεται στα Ιεροσό-

λυμα από το 1953 και γνωρίζει πολύ καλά την κατάσταση που επικρατεί εκεί. Τι έκανε όμως ο ίδιος για την Πατριαρχική Σχολή, και μάλιστα τα τελευταία 20 χρόνια, πριν από την εκλογή του στον Πατριαρχικό θρόνο, που υπηρετούσε ως έξαρχος του Πατριαρχείου στην Ελλάδα, και ήταν ένας από τους πιο στενούς συνεργάτες του προκατόχου του, εάν όχι ο στενότερος.

Αλλά ας δούμε τα πράγματα από την αρχή, ή μάλλον από το έτος 1961 όταν ο Θεός οδήγησε τα βήματά μου στους Αγίους Τόπους και κατατάχτηκα σαν μαθητής στην Πατριαρχική Σχολή, και αργότερα υπηρέτησα και ως παιδονόμος της Σχολής αυτής.

Εκατοντάδες παιδιά τα οποία, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, έγιναν μαθητές της Σχολής, έφυγαν από εκεί στα χρόνια αυτά, σίγουρα, όχι γιατί η κατάσταση στην Σχολή και στο Πατριαρχείο γενικότερα, ήταν ιδανική. Θα έλεγα ότι ο κυριότερος λόγος για τον οποίο έφυγαν πάρα πολλά παιδιά ήταν ότι δεν τους έστειλαν ή δεν ήλπιζαν να αποσταλούν για ανώτερες σπουδές, (χωρίς βέβαια να θέλω να πω ότι δεν έφυγαν και για άλλους λόγους). Δυστυχώς ενώ σε οποιαδήποτε άλλη Εκκλησία -και οργανισμό που θέλει να ισχυροποιηθεί και να διαιωνίσει την θέση του- παρακαλούν τα παιδιά τους να μορφωθούν για να μπορούν να αντιμετωπίσουν τις προκλήσεις των καιρών, στα Ιεροσόλυμα, οι ανώτερες σπουδές, ήταν και είναι, το προνόμιο των ολίγων, των ημετέρων, των «καλών» παιδιών, εκείνων που έκαναν «υπακοή» κτλ. Βλέπετε, ο Πατριάρχης και οι «Γεροντάδες» έχουν ανάγκη από τα σκλαβάκια τους τα οποία πρέπει να μείνουν αγράμματοι για να μπορούν να τους χρησιμοποιούν όπως θέλουν. Θύμα αυτής της κατάστασης υπήρξα κι εγώ, ο οποίος αναγκάστηκα να εγκαταλείψω το Πατριαρχείο για να σπουδάσω και μάλιστα καθαιρέθηκα για τον λόγο αυτό, όπως και ο σημερινός έξαρχος του Παναγίου Τάφου στην Ελλάδα.

Οι λόγοι φυγής

Αλλά υπάρχουν και πολλοί άλλοι λό-

γοι που εξανάγκασαν τα περισσότερα παιδιά - μαθητές της Σχολής- να φύγουν από τα Ιεροσόλυμα, ενώ ήθελαν και το επιθυμούσαν διακαώς, να υπηρετήσουν τον Πανάγιο Τάφο και όλα τα Προσκυνήματα, την καρδιά όλου του Χριστιανικού κόσμου, τους Τόπους που αγίασε η Ζωή και το Πάθος του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και τους οποίους, η Θεία Πρόνοια, εμπιστεύθηκε στα χέρια μας από τα πρώτα χρόνια του Χριστιανισμού.

Τι να αναφέρω πρώτο και τι τελευταίο; Ξαν παρὰδειγμα αναφέρω μόνο ένα ενδεικτικό της καταστάσεως γεγονός. Πρέπει να ήταν γύρω στα 1993-4 που χάλασε το σύστημα θέρμανσης της Σχολής και ο Πατριάρχης Διόδωρος έκανε δύο χρόνια για να το επισκευάσει με την δικαιολογία ότι δεν είχε χρήματα για τον σκοπό αυτό. (Ήταν τότε που έχριζε την 7η βίλλα του, στον Αγ. Κωνσταντίνο - κοντά στα Καμμένα Βούρλα- και βλέπετε είχε πολλά έξοδα ο καμένος). Τέλος το σύστημα επισκευάστηκε με έξοδα του Ελληνικού Προξενείου. Ολόκληρο τον αμέσως επόμενο χειμώνα, μέσα στο κρύο, στις βροχές και στα χιόνια έβραψαν και επιδιόρθωσαν την Σχολή με αποτέλεσμα τα παιδιά να υποφέρουν αφάνταστα.

Καμιά φροντίδα

Ακούγονται, κατά καιρούς, γνώμες σαν κι αυτήν του Κου. Λεβέντη και εκκλήσεις του ενός και του άλλου, για την επάνδρωση του Πατριαρχείου. Άκουσε όμως κανείς, ποτέ, για καμμία εκστρατεία του Πατριαρχείου για να βρη νέα στελέχη; Εγώ, τουλάχιστον δεν άκουσα κάτι τέτοιο. Είναι και αυτό ενδεικτικό του «ενδιαφέροντος» του Πατριαρχείου για το πρόβλημα αυτό.

Δεν θα αναφέρω άλλα γεγονότα που δείχνουν το «αδιάπρωτο» ενδιαφέρον και την «φροντίδα» του Πατριάρχου Διοδώρου και του σημερινού Πατριάρχου, για την Σχολή. Θα ήθελα όμως να πω λίγες σκέψεις μου για τον τρόπο με τον οποίο μπορούμε να βρούμε νέα παιδιά για να επανδρώσουν το πατριαρχείο Ιεροσολύμων.

Ακόμα και κάτω από τις ιδανικότερες συνθήκες ήταν και είναι δύσκολο να στρα-

τολογήσουμε νέα μέλη για την Αγιοταφική Αδελφότητα και για την Εκκλησία γενικότερα. «Ο μεν θερισμός πολὺς οὖν ἐργάται ὀλίγοι» εἶπε ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος. Αλλά μήπως αυτό σημαίνει ότι επειδή είναι δύσκολο να βρούμε νέα στελέχη, πρέπει να αδιαφορήσουμε τελείως; Όχι βέβαια. Αντίθετα, πρέπει να εργαστούμε με περισσότερο ζήλο και να κάνουμε περισσότερες προσπάθειες για να επιτύχουμε το ποθούμενο. Εάν πιστεύουμε -το λέω αυτό, διότι από τη συμπεριφορά μας μπορεί να υποθέσει κάποιος ότι στην πραγματικότητα δεν το πιστεύουμε- ότι μόνο έτσι θα μπορούσαμε να εξασφαλίσουμε το μέλλον του Πατριαρχείου τότε, δεν χωράει αμφιβολία, θα πρέπει να κάνουμε οτιδήποτε δυνατό για να επιτύχουμε στον σκοπό μας αυτό. Ήδη θα έπρεπε από χρόνια πολλά να υπάρχει συγκεκριμένο και καλά οργανωμένο πρόγραμμα για την προσέλκυση νέων στελεχών από κάθε μέρος όπου μπορεί να υπάρχουν υποψήφια στελέχη. Ύστερα, αφού έλθουν στο Πατριαρχείο, να κάνουμε ότι μπορούμε για να εμπνεύσουμε στα παιδιά αυτά επιποσύνη για το μέλλον τους ότι δηλαδή θα τα βοηθήσουμε να γίνουν αξιόλογα στελέχη του Πατριαρχείου αλλά και της Εκκλησίας γενικότερα και ακόμη ότι θα τους δώσουμε την ευκαιρία να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους και τις δυνάμεις τους αποδοτικά για το συμφέρον του Πατριαρχείου.

Το καλό παράδειγμα

Για να το πετύχουμε αυτό θα πρέπει να τους δείξουμε αγάπη και ενδιαφέρον αλλά κυρίως να τους δώσουμε το καλό παράδειγμα. Καταστάσεις, όπως αυτές που ανέφερα παραπάνω, και οι οποίες, βεβαίως, είναι απαράδεκτες, απίστευτες και μόνο αυτοί που τις έζησαν γνωρίζουν πόσο τραγικές είναι, δεν νομίζω ότι μπορούν να πείσουν κανένα για τις προθέσεις μας. Πώς είναι δυνατόν να τους κάνουμε να μας πιστέψουν όταν, άλλα λέμε και άλλα κάνουμε; Πώς είναι δυνατόν να πιστέψουν ότι μπορούν να μας εμπιστευθούν το μέλλον τους όταν, όχι μόνο δεν δείχνουμε κανένα ενδιαφέρον για τα υπάρχοντα μέλη της Αδελφότητας αλλά